

**СВЕТИ АРХИЈЕРЕЈСКИ САБОР
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ**

АСброј 3/зап. 9
23. септембра 2002. године
у Београду

Његовом Високопреосвештенству
Митрополиту велеско - повардарском
г.г. Јовану

Ваше Високопреосвештенство,

Братољубиво обавештавамо Ваше Високопреосвештенство да је Свети Архијерејски Сабор, у седници својој под горњим бројем и датумом, донео ову одлуку:

„Сагласно својим претходним одлукама (АСбр. 6/59/зап. 57 од 17. јуна 1959. године и АСбр. 50/зап. 7 од 15. септембра 1967. године), и у складу са договорима и предлозима Комисије Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве и Комисије Светог Синода Македонске Православне Цркве закључно са Нацртом споразума о васпостављању црквеног јединства, донесеним у Нишу, 17. маја 2002. године, и потврђеним од Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве (АСбр. 38/зап. 16 од 23. маја 2002. године), Свети Архијерејски Сабор:

1. још једном потврђује канонски статус најшире могуће аутономије за Православну Цркву у Републици Македонији, односно Охридску Архиепископију, под условима предвиђеним нишким нацртом Споразума о васпостављању црквеног јединства;

2. са не малим жаљењем констатује да, за разлику од њега, Свети Синод Македонске Православне Цркве ни једанпут није званично и одговорно изнео свој став у односу на предлоге релевантних заједничких комисија;

3. у вези с тим, запањен је одлуком Светог Синода Македонске Православне Цркве бр. 161 од 6. јула 2002. године (и потоњим писмима Архиепископа охридског и Митрополита скопског Господина Стефана Његовој Светости Патријарху српском Господину Павлу), којом „разрешује дужности“ епархијског Архијереја Велеско-повардарске епархије Његово Високопреосвештенство Митрополита Г. Јована само зато што је прихватио литургијско и канонско јединство са Српском Православном Црквом и са читавом православном икуменом, а које јединство овај Сабор потврђује; та одлука је утолико несхватљивија што је донета без икаквог суда, противно целокупном канонском Предању Православне Цркве; при том су је, између осталих, донели и тројица Архијереја који су као чланови Комисије Македонске Православне Цркве потписали својеручно исти тај Нацрт споразума у Нишу због кога су Митрополита Јована лишили епископске катедре;

4. такође са жаљењем констатује да насиље извршено над Његовим

Високопреосвештенством Митрополитом велеско-повардарским Господином Јованом, подстакнуто том противканонском одлуком, избацавање истог из његовог Епископског двора и Епархије, као и из манастира Светог Ђорђа код Неготина, представља вапијуће гажење како црквено-канонских тако и елементарних људских права од стране Светог Синода и државних органа Републике Македоније;

5. са горе наведених разлога, уз сагласност свих помесних православних Цркава, наведену одлуку Светог Синода Македонске Православне Цркве проглашава ништавном, сматрајући је антиканонском и антицрквеном, и признаје и даље Његово Високопреосвештенство Митрополита Г. Јована за канонског епископа велеско-повардарске епархије;

6. братољубиво позива Свети Синод Македонске Православне Цркве да у најкраћем могућем року, по уручивању овог акта, стави ван снаге своју одлуку бр. 161 од 6. јула 2002. године и омогући Његовом Високопреосвештенству Митрополиту Господину Јовану, признатом од овог Сабора за канонског Епископа, преузимање његове Епархије; при том именује Његово Високопреосвештенство Митрополита велеског и повардарског Господина Јована Егзархом Архиепископа пећког и Патријарха српског за све епархије Охридске Архиепископије, са свим правима служења, чинодејствовања и учења, уз напомену да ће ова одлука бити на снази све до васпостављања потпуног канонског поретка у складу са аутономним статусом Охридске Архиепископије;

7. изражава своју спремност за даљи братски дијалог ради успостављања пуног литургијског и канонског јединства Охридске Архиепископије, односно Македонске Православне Цркве, са Српском Православном Црквом и читавом православном васељеном; уколико пак њена садашња јерархија не испуни своју наведену канонску обавезу и не покаже добру вољу и спремност за сарадњу са Српском Православном Црквом, а самим тим са православном васељеном, биће приморан да на свом првом редовном заседању предузме даље канонски оправдане кораке за васпостављање канонског поретка у Православној Цркви у Републици Македонији;

8. ставља, такође, у дужност Светом Архијерејском Синоду да сачини и упути адекватан одговор Архиепископу охридском и Митрополиту скопском Господину Стефану на његово Саопштење за јавност и на писмо упућено Његовој Светости Патријарху српском Господину Павлу и другим предстојатељима помесних Цркава, препуно канонских и историјских нејасноћа и нетачности;

9. такође ставља у дужност Светом Архијерејском Синоду да од највиших државних органа у Републици Македонији затражи да, у складу са позитивним законодавством своје земље и са општеприхваћеним стандардима међународног права, омогуће Његовом Високопреосвештенству Митрополиту велеском и повардарском Господину Јовану несметани повратак у његову Епархију и обављање његових редовних архипастирских дужности.“

О предњој одлуци Светог архијерејског сабора, част Нам је обавестити Ваше Високопреосвештенство, с молбом ради знања.

Вашег Високопресвештенства у Христу брат,

Председник Светог архијерејског сабора
АЕМ и Патријарх српски
+Павле